

κοπή και με τὸ ἀπεριόριστο ἄπλωμα τῆς ἐπιρροῆς τοῦ τύπου. Ἄλλο ἢ σύνθεση ἐνὸς ζωγράφου καὶ ἄλλο τὸ φωτογραφικὸ στιγμιότυπο, ἔσο κι ἂν τὸ δεύτερο χρησιμεύει στὴν περίσταση. Εἶδα στίς βιτρίνες τῶν καταστημάτων μεγάλους καρφωμένους χρωμολιθογραφικούς πίνακες με στεφανωμένα τὰ συμπλέγματα 1821—1912, με ἀποθεωμένα τὰ πρόσωπα τοῦ Διαδόχου καὶ τοῦ Βενιζέλου. Ζωηρὰ παρασταίνουνε, ἔσο κι ἂν εἶναι χοντροκομμένα, τὴν πλαταιὰ ἀπλωμένη λαϊκὴ συνείδηση. Μὰ εἶναι ἄλλο, ὀλωσδιόλου ὁ πίνακας τοῦ καλλιτέχνη ζωγράφου, ἄλλο, ὀλωσδιόλου ὁ στίχος τοῦ τεχνίτη ποιητῆ.

Ἐλεγε ὁ Γκαίτε : Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί νόημα ἔχουνε στίχοι πολεμιστῆριοι ποὺ γίνονται στὴν ἡσυχία τοῦ γραφείου. Τοὺς στίχους τοῦ Καίρνερ, μάλιστα, τοὺς νοιώθω. Γραφτήκανε στὸ στρατόπεδο, με τὴ βοή τῶν ὅπλων, κι ὁ ποιητῆς τοῦ «Σπαθιοῦ καὶ τῆς Ἀύρας» σκοτώθηκε στὸν πόλεμο, τραγουδιστῆς καὶ στρατιώτης. Ὁ Γκαίτε εἶχε δίκιο, γιατί ἤθελε με τὰ λόγια του νὰ χτυπήσῃ τοὺς πατριώτες ποιητῆς ποὺ πιστεύανε πὼς ἡ φιλοπατρία καὶ ὁ ἀρειμάνιος ἐνθουσιασμός φτάνει νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψη τῆς ἀγνῆς ποιητικῆς δύναμης καὶ τέχνης, καὶ ποὺ μὴ λογαριάζοντας γιὰ τίποτε τὴν ὑψηλότετη ἐργασία τοῦ ποιητῆ τοῦ «Φάουστ», ἀπορούσανε καὶ σκανταλίζονταν, πὼς δὲ σκάρωνε κι ὁ Γκαίτε θούρια καὶ διθύραμβους.

Ἄν ἐξοῦσε ἀνάμεσὸ μας ὁ Ὀλύμπιος, εἶμαι βέβαιος πὼς ἀπὸ τὰ ἐνέα δέκατα τῶν πατριωτικῶν στίχων ποὺ φαίνονται στίς στήλες τῶν ἐφημερίδων, θὰ προτιμοῦσε τὸ ἔργο τοῦ Ματσούκα, ποὺ μετατόπισε τὰ θούρια ἀπὸ τὸ στίχο στὴν ἴδια του τὴ ζωὴ, καὶ τώρα γυρίζει στὰ στρατόπεδα, ἀντὶ νὰ γυρίσῃ στίς ἐφημερίδες. Μὰ δὲν εἶναι γιὰ τοῦτο λιγώτερο ἀληθινὸ πὼς ὁ πιὸ ἀληθινὸς κι ὁ ἀληθινὰ μεγάλος πατριώτης ποιητῆς δὲν εἶναι ἀνάγκη ἀπαραίτητη νὰ εἶναι καὶ τῶν ὅπλων ἔμπειρος, καὶ μέσα στὴν «πολέμια χλαλοή» νὰ βροντοφωνῆ τίς στροφές του. Ὁ «Υμνος εἰς τὴν Ἐλευθερίαν» πρωτοτυπώθηκε, μὰ δὲ γράφτηκε στὸ Μεσολόγγι. Καὶ τὸ πολεμικὸ, καθὼς καὶ κάθε εἶδους ποιητικὸ ἀριστούργημα ἀκέραιο βγαίνει ἀπὸ τὴ φαντασία τοῦ πλάστη ποιητῆ, γαληνὰ ἀκκουμπώντας ἀπάνου στὸ εἰρηνικώτατο γραφεῖο του.

Ὅποιος αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ τονώσῃ καὶ ρυθμίσῃ τὴ συγκίνηση τῶν ἡμερῶν τούτων με τὴν ποιητικὴν ὀμορφιά, δὲ θὰ χρονοτριβήσῃ γυρεύοντάς την μέσα σὲ στήλες ἐφημερίδων τῶν ἡμερῶν τούτων. Θὰ ξέρῃ νὰ τὴν εὕρῃ, διαλαλήτρε καὶ προφήτισσα κατορθωμάτων σὰν αὐτὰ ποὺ κρατιένται ἀπὸ τὴν Ἐλασσόνα ἴσα με τὴ Θεσσαλονίκη καὶ πέρα, στὰ βιβλία τῶν ἀναγνωρισμένων ποιητῶν μας, σὲ

στίχους σφραγισμένους με τῆς αἰωνίας ποιήσης τὴ σφραγίδα, σχεδὸν ἔξω ἀπὸ τὸν τόπο καὶ ἀπὸ τὸν χρόνον, ἀπὸ τοὺς στίχους τοῦ καιροῦ τοῦ Ρήγα καὶ τοῦ Σολωμοῦ ἴσα με τοὺς στίχους τῶν καιρῶν τοῦ Μαρκοῦ καὶ τοῦ Σκίπη. Γιατὶ ὁ ποιητῆς—τὸ εἶπα κι ἄλλοῦ—δὲν εἶναι ὅ,τι γράφει· εἶναι ὅ,τι ἔγραψε.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΛΑΜΑΣ

ΦΥΓΟΠΟΛΕΜΟΣ

Τοῦ φίλου μου
Θοδωράκη Λεονάρδου

Κεῖνο τὸ βράδι, Γιαννάκη, σιχάθηκα τὸν ἑαυτὸ μου· πίστεψέ με· τὸν ἔφτυσα, πές.

Εἶχα πάει στὴν πόστα, ἐφτάμιση πάνου κάτω ἢ ὦρα, ἀπαντέχοντας κάπιο γράμμα φιλικό. Γιμάτη ἢ πλατιά αὐλή τῆς πόστας στρατιώτες· στρατώνας ἔμοιαζε. Ἄλλοι μπαίνανε, ἄλλοι βγαίνανε, ἄλλοι ζητούσανε γράμμα τους, ἄλλοι σκυμένοι πάνου στὰ θρανία, πούναι καταμεσίς στὴν αὐλή, γράφανε στοὺς δικούς τους, στὴ μάννα τους, στὴν ἀγαπητικιά τους, στὴν ἀδερφή τους, ποιὸς ξέρει.

Γράμμα δὲν εἶχα, ἤθελα νὰ φύγω, μὰ κάτι με κρατοῦσε κεῖ. Ἡ ζουγραφιά με τραβοῦσε. Θὰ φεύγανε κι αὐτὰ τὰ παιδιὰ σήμερ' αὔριο γιὰ τὸν πόλεμο. Τί νὰ συλλογιζόντουσαν τὴν ὦρα ποὺ σκυμένα στὸ χαρτί γράφανε στοὺς δικούς τους; Οὔφ!... Ἐγὼ τὰ δοῦμε τί συλλογιζόμενα... Ἐγὼ ὁ ἀχρηστος, ὁ ἀπόλεμος... Μὰ τί νὰν τὸ λέω; Ἐκίνα νὰ φύγω. Στὴ μεγάλη αὐλόθυρα σκουντήθηκα μ' ἕναν ἀντάρτη. Μὲ χαιρέτησε, μοῦσφιξε τὸ χέρι.

— Σ' ἀφίνω γειά!.. Αὔριο φεύγω γιὰ τὴ Μακεδονία!

Καὶ λαμποκοποῦσε ἀπὸ χαρά. Πανηγυριώτης λές κ' εἶτανε· ὄχι ἀντάρτης.

Μωρὲ κι αὐτός; Ἄλοίμονο! Κι αὐτός, μάλιστα! Ἐνα παιδὶ σπουδαγμένο στὴν Εὐρώπη, σεμνὸ σὰν κορίτσι, ἀπὸ σπίτι, γιομάτο ὄνειρα κ' ιδέες, ποὺ τὸ θαρροῦσα ἰκανὸ μόνον νὰ κυνηγήσῃ καὶ νὰ πιτύχει καμιὰ θεσοῦλα καλὴ καὶ καμιὰ γερὴ προκούλα!... Νά, κι αὐτὸς ἀντάρτης σήμερα. Κάτου ὄλες οἱ ιδέες κι ὄλα τὰ ὄνειρα, καὶ μιὰ ιδέα μοναχά, νὰ πολεμήσῃ καὶ νὰ πέσει γιὰ τὴν πατρίδα του.

Καὶ γώ; Καὶ γώ; Ἄλλοτες, ναί, στὰ περασμένα, πάντα κάτι με δικαιολογοῦσε ποὺ δὲν τὸ κουνοῦσα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ποὺ ἔδλεπα τοὺς ἄλλους νὰ φεύγουνε, καὶ γὼ δὲν ἄφίνα τὸ ραχάτι μου καὶ τὴ συζήτηση στοὺς καφενέδες, παλιοκαφενέδες καὶ

γώ. Στά 77, θυμάμαι. είμουνε παιδάκι ακόμα, ναυτικά φοροῦσα, στὸ σχολειὸ πήγαινα. Φοροῦσα καὶ γὼ τὸν ἀντάρτικο κοῦκκο τῆς μόδας, ἓνα μαῦρο σὰν καλογερίστικο σκουφο ἀπὸ ψευτοαστρακά, τσακισμένονε στὴ μέση, κ' ἐπαιρνα ξοπίσω μ' ἄλλους συμαθητάδες μου στὸ δρόμο τοὺς ἀντάρτηδες ποὺ φεύγανε γιὰ τὴ Θεσσαλία ἢ συντρόφευα τὰ τάγματα ποὺ μὲ τὸ «Μαῦρ' εἶν' ἡ νύχτα στὰ βουνά» τῆς μουσικῆς παίρνανε τὸ δρόμο τοῦ Δαφνιοῦ καὶ τραβοῦσανε γιὰ τὴ Λαμία, στὰ παλιά μας τὰ σύνορα. Τὸ βράδι, θυμάμαι, στὸ σπῆτι, ὕστερ' ἀπὸ τὸ φαί, ἄκουγα τὸν παποῦ ποὺ συζητοῦσε μ' ἄλλους, ἓνα δυὸ, συναγωνιστὲς του τοῦ 21, γεροντάκια σεβάσματα καὶ καμπουριασμένα ἀπὸ τὰ χρόνια, γιὰ τὸ Ρωσοτουρκικὸ πόλεμο.

— Νά, ὁ Μόσκοβος διάβηκε τὸ Δούναδη καὶ μεις ἀκόμα νὰ κουνηθοῦμε !...

— Ὅχι δά ! Χτὲς ἔφυγε ὁ Μπασδέκης μὲ τρακόσιους ἀντάρτες !

— Ἐπεσε κ' ἡ Πλέβνα καὶ μεις ἀκόμα !...

— Πῶς ἀκόμα ; Ὅλο καὶ φεύγουν οἱ δικοὶ μας..

— Ὡστε θὰ μποῦμε τούτη τὴ φορὰ στὴ Σαλονίκη ;

— Στὴ Σαλονίκη, ἀπαντοῦσε στοχαστικὰ ὁ παποῦς, δὲ θὰ μποῦμε μεις· θὰ μποῦνε ὕστερ' ἀπὸ χρόνια τάγγονια μας... Μ' ἓνα δυὸ κουτστάγματα πεζικὸ ποὺ φεύγανε σήμερα δὲν παίρνεται ἡ Σαλονίκη...

— Τὰ εἶδα καὶ γὼ, παποῦ ! Πῆγα ἴσαμε τὸν Ἄη Σάδα μαζί τους.

— Ἐσὺ νὰ κοιτάξεις τὰ μαθήματά σου... Δὲν εἶναι ἀκόμα καιρὸς σου γιὰ τέτια...

Εἶχε δίκιο ὁ παποῦς. Δὲν εἶτανε καιρὸς μου τότες. Μὰ καὶ στὰ 86 καιρὸς μου δὲν εἶτανε. Δὲν εἶχα κληρωθεὶ ἀκόμα τότες. Καὶ οἱ δικοὶ μου, οἱ συφοιτητὲς μου καὶ οἱ φίλοι μου, φεύγανε γιὰ τὰ Σύνορα· ἄλλοι στὴν Ἄρτα, ἄλλοι στὸ στρατόπεδο τῆς Γιάννουλης. Καὶ γὼ ἔκαμνα τὸ χρέος μου ἀπὸ δῶ, πρῶτος πρῶτος στὶς πατριωτικὲς διαδήλωσης. Ἄγκαλὰ, ἔκαμνα καὶ κάτι ἄλλο σοβαρώτερο, ἔγραφα ποιήματα πατριωτικὰ καὶ τᾶστελνα μέσα σὲ γράμματα φλογερὰ σὲ φίλους μου τῆς Ἄρτας καὶ τῆς Γιάννουλης. Τί ἄλλο νὰ κάνω ; Ἄς εἶχα κληρωθεὶ καὶ γὼ καὶ τὰ λέγαμε.

Ἦρθε καὶ τὸ 97 καὶ μὲ βρῆκε ἀπαλλαγέντα. Ἄχ, αὐτὸς ὁ Ντεληγιάννης, καὶ δὲ θὰ μᾶς καλέσει καὶ μᾶς ; Πόλεμο κάνει γιὰ τὸ κλωτσοσκουφι παίζει ; Νά, ἐμεῖς τώρα, σακάτηδες δὲν εἶμαστε, τί μᾶς κρατᾶει ἐδῶ ; Ἀπαλλαγέντας, λέει. Κολοκῦθια. Ἄς μᾶς καλέσει καὶ σὲ δέκα μέρες μᾶς ἐτοιμάζει καὶ μᾶς στέλνει στὰ Σύνορα. Δὲ σοῦ λέω,

μπορεῖ νὰ μὴν εἶμαστε ἀκόμη γιὰ πόλεμο, μὰ γιὰ κάτι θὰ χρειαστοῦμε. Τὸ κάτου κάτου, ἄς κουβαλάμε νερὸ καὶ φουσέκια σὲ κείνους ποὺ θὰ πολεμᾶνε.

Μὰ ὁ Ντεληγιάννης δὲ μᾶς καλοῦσε καὶ τὸν πόλεμο δὲν τὸν εἶχαμε πάρει καὶ τόσο στὰ σοβαρά. Ἔτσι μποροῦσε κανεὶς νὰ κάθεται στὴν Ἀθήνα μ' ἀναπαμένη τὴ συνείδηση καὶ νὰ γριλιῖζει στοὺς καφενέδες πῶς προδοθήκαμε.

Μὰ τώρα ;... — Ὁξω φιλόδρεχε. Εἶχα σηκώσει τὸ γιὰκὰ τοῦ πανωφοριοῦ μου, εἶχα χῶσει τὰ χέρια στὶς τσέπες, εἶχα κατεδάσει τὸ καπέλο χαμπηλά, ἴσαμε τὰ φρύδια, καὶ σιγανέβαινα τὴν ὁδὸ Σταδίου, πρὸς τὸ Σύνταγμα, μὲ βῆμα κηδείας, πῆς. Οἱ δρόμοι γιομάτοι στρατιῶτες καὶ ἄλλους. Ποῦ καὶ ποῦ μὲ χαιρετοῦσε κανένας γνωστὸς μου. Ἄ φοροῦσε τὸ χακί, τὸν ἀντιχαιρετοῦσα δειλὰ καὶ ντροπιασμένα. Ἄν ὄχι, βαρετὰ καὶ μὲ περιφρόνηση. Στὴν ὀργή, νὰ καὶ τὸ λεβεντόπαιδο ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τίς Ἰντίες, ποὺ ἄφισε τάγαθὰ του καὶ τὴ δουλιὰ του, καὶ ἦρθε δῶ καὶ φόρεσε τὴ στολή του, λοχίας τοῦ ἱππικοῦ, κ' ἔβαλε μέσα καὶ μέσα γιὰ νὰ τὰ καταφέρει νὰ φύγει αὔριο γιὰ τὰ Σέρβια ! Τί εἶτανε νὰν τὸ ἰδῶ κι αὐτὸ κείνο τὸ ἀναθεματισμένο τὸ βράδι ; Μὲ χαιρέτησε γκαρδιακά, μὰ ἐγὼ μούγγρισα καὶ πέρασα γοργά, σὰ νὰ μὴν ἤθελα νὰν τὸ ἰδῶ, σὰ νὰν τὸ φοβόμουνα !

Ἄλοίμονό μου ! φοβιτσιάρης εἶμαι ; Τὸν τρέμω τόσο τὸν πόλεμο ; Ὅχι. Σοῦ τὸρκίζουμαι, Γιαννάκη, ὄχι ! Κἀτι ἄλλο μὲ κρατᾶει, ξέρω καὶ γὼ τί, νά, μιὰ περίεργη κι ἀδικιολόγητη δικιολογία, πῶς δὲ μὲ ζητήσανε, δὲ μὲ χρειάζονται, δὲ μὲ πήρανε, καὶ μιὰ ποὺ δὲ μὲ πήρανε θάτανε πολὺ ἐγωϊστικὸ νὰ πάω μοναχὸς μου, ἀφίνοντας στοὺς πέντε δρόμους τόσους καὶ τόσους πίσω μου ποὺ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ μένα, ποὺ κρατᾶνε κρεμασμένη σὲ μένα τὴ ζήση τους.

Ξέρω καὶ γὼ ! Τί νὰ σοῦ πῶ ;... Καὶ τραβοῦσα ὀλοένα τὸν ἀνήφορο μελαχολικὸς καὶ ντροπιασμένος καὶ δὲ μοῦκανε καρδιὰ νὰ πάω νὰ κλειστῶ σπῆτι μου. Θαρροῦσα πῶς, ἔτσι ποὺ γύριζα καὶ τυραγνίζουνα στοὺς δρόμους, κάπως ξαγνιζόμουνα, ξαλάφρωνα κάπως, καὶ πῶς ἔδινα καὶ γὼ κάτι στὴν πατρίδα μου : Τὴ ντροπὴ μου καὶ τὴ σταναχώρια μου.

Κοντὰ στὸ Σύνταγμα μὲ σταμάτησε κάποιος δικός μου. Δίχως χακί κι αὐτὸς. Τὰ ἴδια τὰ χάλια μου.

— Μωρὲ Σταμάτη, οὔτε ἡ ἐπίταξη δὲ μᾶς παίρνει ἐμᾶς ! μοῦ λέει γελώντας.

— Γιὰ στάσου ! τοῦ ἀποκρίθηκε σκουντουφλιασμένα. Μπορεῖς νὰ φτύσεις τὸν ἑαυτὸ σου ;

— Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λές ;

— Όχι ; Τότε φτύσε με και να σε φτύσω. Μο-
νάχ' αυτό μας ταιριάζει.

Και τὸν ἄφιστα μάρμαρο κι ἄλλαξα δρόμο, γυρί-
ζοντας ἀπὸ κάτι στενοσόκακα σπίτι μου, μὲ μιὰ
σκέψη καρφωμένη στὸ μυαλό μου. Ἄφρισ πού θὰ
πάρουμε τὴ Σαλονίκη καὶ θὰ γιορτάζουν οἱ ἄλλοι
τὰ ἐπινίκια, ἐγὼ δὲ θάχω κανένα δικαίωμα νὰ γιορ-
τάσω μαζί τους, οὔτε νὰ χαρῶ, γιατί κλέβω ἀπὸ τὴ
χαρὰ τους. Εἶναι τὸ ἴδιο τὰ νὰ ψωνίσουνε ἄλλοι καὶ
νὰ μαγερέψουνε καὶ γώ, ὁ ἐρίφηρ, νὰ στρωθῶ στὸ
τραπέζι μαζί τους καὶ νὰ μὴ μ' ἀρέσει καὶ τὸ φαή.

Κι ἄκουσε, Γιαννάκη. Τὴν μέρα πού μαθεύτηκε
πὼς παραδόθηκε ἡ Σαλονίκη, τράδηξα ἴσια στὸ νε-
κροταφεῖο, πῆγα στὸν τάφο τοῦ παποῦ, ἔδγαλα τὸ
καπέλο μου καὶ σιγδεῖπα·

— Παποῦ, ξύπνα. Τὴν πήρανε τὰγγόνια σου
τὴ Σαλονίκη !...

Δὲν ἀποκότησα νὰ πῶ τὴν **πήραμε**, γιατί τὸ-
νωθα πὼς δὲν εἶχα καμιὰ συγγένεια μὲ τὸν ἱερο-
λοχίτη τοῦ 21, πού κοιμότουνε χρόνια κάτω ἀπὸ
τὴν πέτρα τὴ βαριά.....

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ ΔΙΑΔΟΧΟ

Ἄητὸς πὼς εἶχες γεννηθεῖ δὲν τόχες λησιμονήσει
καὶ σὰν ἡ ὥρα σήμανεν ἡ τρισευλογημένη
ἄπλωσες διάπλυτα φτερά σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση
νὰ ἰσκιώσης τὴν κληρονομιά πού σοῦχανε κλεμένη.

Στὴν Ἐλασσώνα βιαστικῶς σ' ἐφίλησεν ἡ Νίκη
κ' ἡ Δόξα σὲ τραγούδησε στὰ Σέρβια, στὴν Κοζάνη,
κ' ἡ Δευτεριά καμαρωτὴ μὲς στὴ Θεσσαλονίκη
τὰχτινωτὸ σοῦ φόρεσε τοῦ Αυρωτῆ στεφάνι.

Πόθους φτερώνει κι' ὄνειρα-ἢ θεϊκὴ σου χάρι
κι' ἀνθίζουν κι' ἀπ' τὰ αἵματι λουλούδια στὸ χει-
[μῶνα,
μέσα σ' αὐτὴ τὴ χαρουργί, πού σβύνει τὸ **Φεγγάρι**
καὶ τοῦ **Σταυροῦ** λαμποκοπᾷ περιήρανα ἠχορῶνα.

Καὶ σὰν περνᾷς σὰν κεραυνὸς καὶ σὰν ἀστραποβόλι
τὶς πωλιὰς δόξες μας ξυπνᾷς στὴ γῆ τὴ σκληρωμένη
πού ὄρα τὴν ὥρα καρτερεῖ νὰ κράξῃ· «Μὲς στὴν Πόλη
ὁ Κωνσταντῖνος Βασιλιάς καὶ πάλι ξαναμπαίνει !»
Μεσολόγι ΑΓΓΕΛΟΣ ΡΩΜΑΙΟΣ

ΦΙΦΙΚΟΣ Α. ΜΑΤΣΑΣ

Τὸ παληκάρι πού σκοτώθηκε στὸ Σαραντάπορο.

(Κοίταξε σελ. 503 τοῦ «Νουμά»)

STABAT MATER DOLOROSA

Μπαλάντα σὲ Λὰ μπεμὸλ μινὸρε

....Γριούλες Μαννάδες—οἱ Μαννιάδες
(ὄχου λαγοῦτα καὶ βιολιά,
Κ' οἱ ταμπουράδες, κ' οἱ ζουρνάδες...)
Γριούλες Μαννάδες—οἱ Μαννιάδες,

Συμμαζωχτὲς κ' οἱ κακομοῖρες
(Βαρᾶτε ντιουύλια καὶ βιολιά...)
Μὲ τοὺς μοναχογιούς—οἱ χῆρες,
Γριούλες Μαννάδες κακομοῖρες,

Κ' οἱ Κοπελλοῦδες οἱ κερένιες
(ὄχου λαγοῦτα καὶ βιολιά...)
Κ' οἱ Κοπελλοῦδες οἱ κερένιες,
Μὲ τὶς βαρειές, τὶς βαρειές ἔννοιες,

Κι' ἀκόμα πλιὸ πολὺ ὁμορφούλες
(Βαρᾶτε ντιουύλια καὶ βιολιά...)
Μὲς τὸν καημὸ καὶ πλιὸ ὁμορφούλες,
«Ω ! οἱ Ἀδερφοῦλες, οἱ Ἀδερφοῦλες...

...Πότε σκυφτὲς κι' ἀλωλιασμένες
(ὄχου λαγοῦτα καὶ βιολιά...)
Λὲς πεθαμένες, διπλωμένες
Στὰ δυὸ—Μαννοῦλες οἱ κλημένες,

Πότε—ὦ βραχνὰ βλαστήμια, ὦ γόοι !
(Βαρᾶτε ντιουύλια καὶ βιολιά...)
ὄχεντρες, ὕινες καὶ Μαινιάδες,
Οἱ χεροκαμμένες Μαννάδες...

9 τοῦ Ὀχτώβρη, II Μεραρχία Στρατοῦ

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ